

[Palle Simonsen]

stand til at tilbyde politikerne noget, der nærmer sig fuld beskæftigelse. Det synes jeg nok er et tilbud; som er værd at se nærmere på. Men det forudsætter, som finansministeren også hørte det fra erhvervslivets repræsentanter, at man stopper for alle disse restriktive indgreb og fjerner nogle af dem, der allerede er gennemført.

Der er heller ikke megen trøst at hente i regeringens behandling af den offentlige sektor. Det er egentlig fantastisk, at man i åbningstalen ikke kommer med ét eneste ord om, hvordan vi skal forbedre statens finanser og især reducere underskuddet på nu 41,4 mia kr.

Det er altid interessant forud for de store debatter, at vi får nogle redegørelser. Vi har fået en finansredegørelse i går, og i forgårs fik vi det økonomiske sekretariats redegørelse. Det havde måske været en fordel, hvis statsministerens tale havde været præget af disse redegørelser. Vi har ligesom fornemmelsen af, at redegørelserne kommer efter talen, og så ser vi først advarselene i disse redegørelser.

Jeg vil godt spørge finansministeren, hvad finansministeren egentlig forestiller sig at gøre over for det voksende underskud. Da finanslovsforslaget blev fremsat, var der tale om et underskud på 39,9 mia kr. Det er i den nye finansredegørelse på 41,4 mia kr. Det accelererer altså allerede hurtigt. Ser vi på 1981, ja, så er det mere end fordoblet fra det tidspunkt, hvor finanslovsforslaget blev fremsat, i august måned 1980. Vi må forudse nøjagtig den samme udvikling, og jeg synes, det var væsentligt at få at vide fra finansministeren: hvad forestiller man sig af indgreb over for dette? En budgetreguleringskonto i finanslovsforslaget på 200 mill. kr. er jo næsten at gøre grin med os i forhold til et udgiftsbudget på 160 mia kr. Det er forslag til besparelser i det nye finansår på ca. 1,5 promille. Jeg går ikke ud fra, at regeringen selv tager dette alvorligt.

Der findes i den offentlige diskussion om statens finanser en tendens til at acceptere, at man ikke kan begrænse den offentlige sektor i en arbejdsløshedssituation. Det standpunkt holder ikke. Vanskelighederne i erhvervslivet har også noget at gøre med den offentlige sektors omfang. Der skal naturligvis være en god offentlig service, men det er jo sagt meget rigtigt af den socialdemokratiske ordfø-

rer, at der er for mange, der har et sugerør nede i statskassen. Nu ved jeg godt, at den socialdemokratiske ordfører ikke er særlig glad for applaus fra den side af folketings salen, og jeg kan i hvert fald trøste hr. Camre med, at han modtager ikke nogen invitationer fra os, men hvad der bliver sagt af fornuftigt, skal dog honoreres.

Det kan naturligvis ikke accepteres, at der ansættes 25.000 - 30.000 flere i den offentlige sektor hvert år. Det er det offentliges forbrug, der giver baggrunden for det høje skattniveau. Det er det offentliges forbrug, der i højere og højere grad begrænser friheden i samfundet. Man kan sige, at formynderiet er det begreb, som har de bedste vækstbetingselser i disse år. Det er igennem den voldsomt voksende offentlige sektor, at mulighederne for den enkelte og for virksomhederne kvæles. Konsekvenserne af den manglende balance vil også skabe usikkerhed om renten og give en betydelig risiko for yderligere rentestigning.

Vi vil sammen med venstre fremsætte forslag til en udgiftsomlægning, der beløber sig til op imod 15 mia kr. stigende til mindst 20 mia kr. over de kommende 4 år. Disse forslag vil være betingelsen for en bedre orden i samfundsøkonomien, men de er også betingelsen for den dynamik, som dette samfund mere end noget andet har brug for netop i dette øjeblik. Balancen på vore statsfinanser skal etableres ved muligheden for en større indtjening gennem øget produktion og ved begrænsning af den offentlige sektor.

Det er naturligvis korrekt, at vi i dette samfund også har nogle finansieringsproblemer, og vi kan alle være enige om, at erhvervslivet skal have mulighed for at få kapital til den lavest mulige forrentning. Det vil altså sige, at et væsentligt mål er at få bragt den høje rente ned, men forudsætningen herfor er først og fremmest, at vi arbejder os ud af den forgældede situation, vi befinder os i for øjeblikket.

Ser vi på betalingsbalanceunderskuddet, er der jo heller ikke her nogen trøst at hente. Det økonomiske sekretariats rapport viser, at der er tale om en stigning i 1982. Renteproblemet klares efter vor opfattelse ikke gennem de kunstgreb over for pensionskasserne, som regeringen har lagt op til. Her kan vi for så vidt komme tilbage til hr. Steffen Møllers udtalelse om kapitalmarkedet. Jeg vil gerne